

De slagerij aan de Beckumerstraat 32 in Boekelo

De slagerij in 1946

De Boevink periode van 1933 tot 1968

Herman Frederik Boevink (*1897 †1984) en Hanna Boevink-Nijhuis (*1898 †1988) waren na hun huwelijk op 8 november 1923 hun slagerij begonnen op het adres G140¹, het huidige adres Beckumerstraat 28.

Verloving Boevink-Nijhuis 18-1-1920

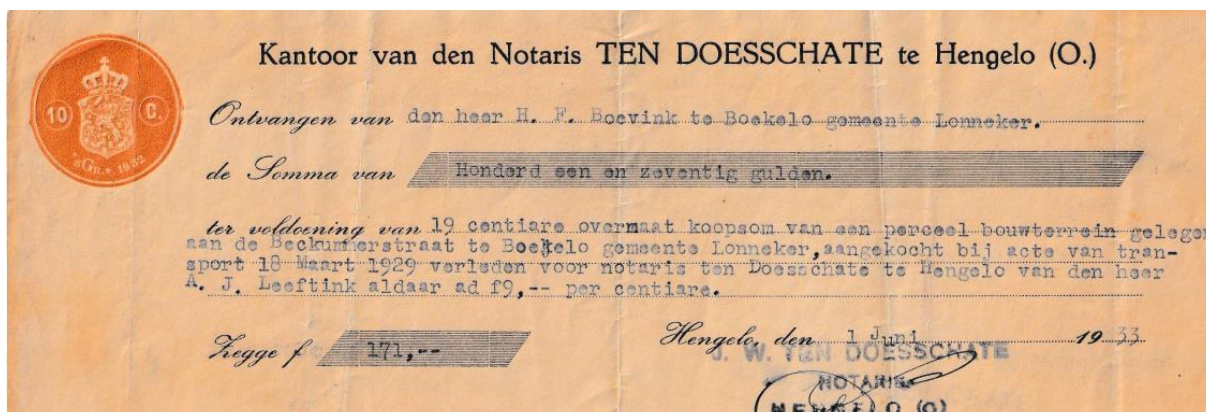

Echtpaar Boevink 26-08-1942

*Echtpaar Boevink oktober 1978
ter gelegenheid van 55-jarig
huwelijk*

In 1932 lieten zij het pand aan de Beckumerstraat bouwen.
 Zij kochten in 1929 nog eens 19 m² bouwgrond fl. 9.00 per m² (in guldens) van Arend Jan Leeftink, waardoor het Kadaster in 1933 tot een perceelsmeting van 4 are kwam.

Op 13 oktober 1933 om 17.00 uur werd de nieuwe zaak geopend op het adres Bekkumerstraat G 139¹, het latere adres Beckumerstraat 32.

In 1933, toen slager Herman Boevink begon, was het slagersvak nog een veelzijdig beroep. Al de taken die hij uitvoerde, zijn nu verschillende beroepen, zoals slachter, uitbener, afvliezer, messenslijper, worstmaker en traiteur.

Aanzetstaal van Hanna Boevink, dat nog steeds in gebruik is.

Er kwamen toen hele karkassen vanuit het slachthuis naar de slagerij toe zoals voor- en achterbouten van de koe of kalf, halve varkens, hele lammeren en soms fazanten, konijnen en wilde zwijnen. Sommige slagers, die daar een vergunning voor hadden, slachtten aan huis. De toonbank werd gekoeld met blokken ijs die 2 x per week ververs werden.

Een voorbeeld van zo'n slagerij is die van Piet van der Peet in Nijmegen.

De slagerij van Theo's ouders in Nijmegen in 1955

Boevink stond bekend als een serieuze man, een goed vakman die ook een goede worstmaker was. Van boer tot slager, dit kwam meer voor in die tijd.

Ik heb hem nog enkele malen gezien en gesproken toen hij ons bezocht vanuit Haaksbergen naar Boekelo op zijn Solex, met leer beklede helm op.

Tekening door B. de Jong-Staal van Herman Boevink

Vroeger ging de slager met zijn vingers door het worstdeeg en deed er wel of geen zout en kruiden bij, naar gelang van zijn smaak. Smaak is natuurlijk persoonlijk getint, maar kan per dag ook anders zijn als je bijvoorbeeld verkouden bent.

Slager Boevink sprak niet over zoveel gram per kilo, maar over delen: één deel zout en een vijfde deel peper en daarvan een derde deel foelie, nootmuskaat en kruidnagel. De moderne slagers van later (1978) wegen het zout, kruiden en toevoegingen af naar gelang de hoeveelheid worstdeeg.

Naast de omzet in de slagerij leverde Boevink ook aan Hotel Bad Boekelo en werd er in die tijd ook veel vlees aan huis bezorgd. Eerst op de fiets, later op de motor en nog later met de DAF van de inwonende AKZO-medewerker Alois Molzer.

Theo's slagersvakopleiding bestond uit totaal 3 jaar één dag in de week naar school en 5 dagen per week werken, 1e jaar leerling diploma, 2e jaar gezellendiploma en het derde jaar het meesterdiploma. Daarbij ging je s 'avonds naar de detailhandelsschool om je middenstandsdiploma te halen (toen verplicht). Daarna 6 jaar de dagschool slagersvakopleiding aan de Kroeselaan bij de veemarkt in Utrecht.

Tegenwoordig gebeuren veel werkzaamheden bij het slachthuis of bij vleesgrossiers. Het vlees wordt winkelklaar vacuüm aangeleverd, zodat de slager alleen de laatste handelingen maar hoeft te verrichten. De moderne slager een is een traiteur geworden.

Op 7 mei 1940 werden de slagerijen via een gemeenteverordening gesloten.

Op 8 mei was er dus veel werk in de slagerij, waarvan de winkel dicht moest zijn.

Door die winkelsluiting ging Boevink, samen met zoon Herrie, maar aardappels en bonen in zijn tuin poten en tabak telen.

Het was donderdag 9 mei 1940 om half negen dat Boevink motorgeronk hoorde van een vliegtuig, het geluid sterft weg richting de grens. Daarvan heeft hij zijn ervaringen en emoties duidelijk op papier gezet. Meer over de oorlogsjaren 1940-1945 hierna in een apart hoofdstuk.

Na een verbouwing in de jaren 50 van de 20e eeuw volgde de heropening.

Omdat er geen opvolger was, want zoon Herrie was in 1964 overleden, werd het pand na 36 jaar op 1-1-1968 aan Henk Stevens uit Enschede verhuurd.

De Henk Stevens periode van 1968 tot 1978

Na de verhuurperiode van 10 jaar aan Henk Stevens kocht deze het pand in 1978 voor fl 80.000. Hij had als eerste het recht van koop.

Na aankoop verkocht hij het pand direct door aan de familie Schreuder.

De familie Schreuder periode van januari 1978 tot en met april 1978

De familie Schreuder verkocht hun slagerij in het westen van het land en ze trokken naar Boekelo. Zij lieten de winkel en het woonhuis rigoureuus verbouwen door het Bouwbedrijf Stokkers uit Boekelo.

Na een korte periode boden zij wegens gezondheidsredenen de slagerij en het pand te koop aan. Theo en Ineke van der Peet kwamen op de advertentie af: 'Slagerij te koop in Boekelo'.

De familie Van der Peet periode van 1978 tot 2016

Toen zij Boekelo in kwamen rijden waren ze al verkocht: een mooi dorp in het mooie Twente.

Zij woonden in Winssen bij Nijmegen waar Theo chef-slager was in een nieuwe supermarkt.

De drang om voor zichzelf te beginnen (vooral het worst maken) zat hem in het bloed.

Theo's vader had een slagerij in Nijmegen en zijn oom was leraar op de slagersvakschool in Utrecht. De laatste reisde veel met de trein en kwam daar regelmatig Annie M.G. Schmidt tegen. Zij vond zijn verhalen over de slagerij zo boeiend en interessant dat zij er een gedicht over schreef:

Het toen tienjarige jongetje met een opschrijfboekje is Theo's vader in 1925, voor Theo's geboortehuis in Nijmegen

Meneer Van der Peet had 't altijd zo heet

*Zoals iedereen weet
kan meneer Van der Peet
niet zo bijster goed tegen de hitte.
O, hij had het zo heet
en hij heeft zich ontkleed
en hij is in de koelkast gaan zitten.*

*'t Was een heerlijk gevoel,
want daar had hij het koel
en hij is er zijn krantje gaan lezen,
maar het hele gezin
zocht zich gek in 't begin
en riep steeds: Waar zou vader toch we-
zen?*

*En het duurde een week
voor de keukenmeid keek
in de koelkast, op zoek naar augurken.
En ze slaakte een kreet,
want meneer Van der Peet
zat daar midden in 't ijs op z'n hurken.*

*Ach, ze wisten geen raad!
Als een diepvries-tomaat
zat hij daar in het ijs opgesloten.
Maar mevrouw zei, heel wijs:
leg het hele blok ijs
bij de kachel, voorzichtig, niet stoten!*

*Zoals iedereen weet
kan meneer Van der Peet
niet zo bijster goed tegen de hitte.
O, hij had het zo heet
en hij heeft zich ontkleed
en hij is in de koelkast gaan zitten.*

*'t Was een heerlijk gevoel,
want daar had hij het koel
en hij is er zijn krantje gaan lezen,
maar het hele gezin
zocht zich gek in 't begin
en riep steeds: Waar zou vader toch we-
zen?*

*En het duurde een week
voor de keukenmeid keek
in de koelkast, op zoek naar augurken.
En ze slaakte een kreet,
want meneer Van der Peet
zat daar midden in 't ijs op z'n hurken.*

*Ach, ze wisten geen raad!
Als een diepvries-tomaat
zat hij daar in het ijs opgesloten.
Maar mevrouw zei, heel wijs:
leg het hele blok ijs
bij de kachel, voorzichtig, niet stoten!*

*Bij het knappende vuur
smolt het ijs op den duur
en meneer Van der Peet kon weer pra-
ten.
Hoe, wat heb ik het heet,
zei meneer Van der Peet,
waarom heb je me daar niet gelaten?*

*Nu vertelt hij het vaak
aan een klant in de zaak:
'k heb een week in de koelkast gezeten.
't Was zo fijn, ik bedoel:
't was zo rustig en koel,
't was een weekje om nooit te vergeten ....*

De slagerij in 1985

Theo moest erg wennen aan de Twentse taal maar, gelukkig voor hem, had Boekelo veel import. Als twee Tukkers met elkaar praatten kon hij het niet verstaan, dat wil zeggen: hij verstond het wel, maar begreep het niet.

De eerste week kwam er een boerin in de winkel, ze stond voor de toonbank en zei: 'Es effe kiek'n wat wie nemt, want wie kriegt etters'. Theo dacht dat ze gasten kreeg waar ze een hekel aan had!

De omzet van de slagerij was niet zo hoog want er waren 4 vestigingen die vlees verkochten in Boekelo: slagerij Voogd, Ten Oever en 2 supermarkten in een dorp van toen 3000 inwoners. Bovendien was het verloop van de klanten naar de 3 grote plaatsen, Enschede, Haaksbergen en Hengelo groot. De supermarkten slokten de omzet van o.a. de slaggers en bakkers op.

Zij begonnen met een toonbank van 3 meter, daarna 4,5 en later 6 meter.

Eerst hadden ze 1 personeelslid maar zo geleidelijk aan steeds meer.

Langzamerhand begonnen ze met de catering en mochten leveren aan het Medisch Kleuterdagverblijf Tesinkweide. In het begin 3 maaltijden per dag, maar door bezuinigingen werd dat op het laatst nog maar 1 broodmaaltijd.

Aan het Crematorium in Usselo leverden zij de warme soepen en luxe hapjes.

Theo vergeet nooit dat een medewerkster een buffet bestelde voor het personeel.

Zij vroeg hem of het stokbrood toch wel gebakken was, want zij hadden geen oven...

Hij vroeg; wát zegt u?

V.l.n.r. verkoopster Odette, Theo en Ineke in 1996

Theo samen met de kleindochters Tess en Hieke, toen 9 jaar, aan het soepballetjes maken

Veel leuke leuke dingen hebben zij meegemaakt: één ervan was dat Hotel Bad Boekelo en de Tubantia - Twentse Courant samen een oproep deden in de krant.

Ze vroegen of er mensen waren die iets bijzonders hadden meegemaakt in het vroegere golfslagbad genaamd Bad Boekelo bij het naastgelegen hotel Bad Boekelo.

Er kwamen daar 's zondags soms duizenden bezoekers naar het bad, waaronder veel Duitsers die de weg vroegen aan de jeugd, en te horen kregen 'immer gerade aus' terwijl ze de andere kant op wezen, waarna ze de grootste lol hadden. Dat als herinnering aan de oorlogstijd.

Theo hoorde het volgende verhaal van slager Boevink zelf en dacht dat is toch een leuk verhaal en het gaf ook weer dat je in die tijd als zelfstandige slager, altijd aan het werk was. Hij stuurde het verhaal zoals het hieronder is weergegeven in en, wie schetst zijn verbazing, hij won de 2^e prijs.

Prijsuitreiking in januari 2015

Wil slager Boevink bij de receptie komen

Hij had zich er echt op verheugd. Gezellig met zijn vrouw Hanna, dochter Minie en zoon Herrie weer eens te gaan zwemmen in Bad Boekelo. Want zo vaak was Herman Boevink niet in de gelegenheid om op zondagen een familie-uitje te maken. Daarvoor was hij gewoonweg te druk. Als dorpsslager van Boekelo kwam er veel op je af. Dus genoot Herman met volle teugen toen hij zich op een drukke, zomerse zondag met zijn gezin een mooi plekje op de ligweide langs het water had gevonden. Even de ogen dicht, lekker de zon op je in laten werken. Weg van het hakblok en de halve varkens in de koelcel. En dan straks met een mooie duik het water in. Dat was genieten. Deze dag kon niet meer stuk. Dacht Herman.

Maar toen hij zich net goed en wel had geïnstalleerd galmde opeens zijn naam door de luidsprekers. Met een ruk zat hij rechtop. Ja, het was toch echt zijn naam die werd omgeroepen. Of slager Boevink even bij de receptie wilde komen. Hij snapte er niks van, veegde wat zandkorrels van zijn ingesmeerde benen en liep weg. 'Het moest niet gekker worden'.

Behendig slalomde hij langs de vele zoonanbidders onder wie opvallend veel Duitsers. Bij de receptie aangekomen hoorde Herman dat het zo druk was in het restaurant van het nabijgelegen hotel dat er per direct vier ossenhazen, drie dunne lendes, 50 varkenshaasjes en drie kg gehakt moesten komen. Of hij die bestelling even in orde wilde maken. Per slot van rekening was hij de vaste vleesleverancier van het hotel.

Er werd toen op de middenstanders vaker een beroep gedaan in hun vrije tijd, maar dan via de achterdeur. Dit was toch wel iets heel anders. Herman deed plichtsgetrouw wat van hem werd gevraagd, ging op de fiets naar huis en maakte de bestelling klaar. Geen snel karweitje want een deel van het vlees moest nog worden uitgebeend. Maar nee zeggen tegen deze grote klant, dat kwam niet bij hem op. Toen hij uiteindelijk weer op zijn handdoek lag was de dag al bijna om. Een vrije dag was een werkdag geworden.

Gelukkig hadden z'n vrouw en kinderen zich wel kunnen vermaken, een schrale troost.

De Keurslagers hielden in 1982 een gezamenlijke actie waarin men een vleespakket kon winnen. Daartoe moest men het gewicht van de 13 deelnemers raden.

Verder kreeg men bij een minimale besteding van f 20,- een reductiebon van f 2,50 voor besteding bij de deelnemende slagers in Enschede, Glanerbrug en Boekelo.

GRATIS VLEES
WEGGEVEN KAN NIET
 wel geven wij **korting**.
 Indien U terwaarde van f.20,- aan vlees en/of vleesprodukten besteedt, ontvangt U f.2,50 reductie bij de volgende
 * Enschedese (Glanerbrug, Boekelo) Keurslagers:

H. Saris	Tolstraat 8
B. Beckers	Daalweg 46
K. ter Beek	G.J. van Heckstraat 233
A. Brummelhaus	Oostveenweg 45
J. Lohmann	Fazantstraat 157
H. Koopmans	Haaksbergerstraat 400 en Th. de Keizerstr.
Th. v.d. Peet	Beckumerstraat 32

* Ambachtelijke slagers:

T. Wensing	Oldenzaalsestraat 274 en Veldhoflanden 4
Th. ter Braak	Wet. Nijhuisstraat 248
G. Reith	Het Bijvank 81
F. Leusink	Schietbaanweg 99
G. Gort	Ribbelerbrinkstraat 33
L. Elzinga	Dennenweg 139

RAAD HET GEWICHT VAN DEZE 13 SLAGERS EN DING MEE NAAR ÉÉN VAN DE VELE VLEESPAKKETTEN (tot maximale waarde van f. 150,-)

Op 6 januari 1984 mocht Theo, namens de Enschedese slagers, een vleeschotel uitreiken aan de ouders van de eerstgeborene baby in het nieuwe jaar in Enschede.

De echte Twentse bakkers kwamen met een reuze krentenwegge, dit was een jarenlange traditie.

Gewapende overval op slagerij Boekelo, 15 april 2010

Iets wat minder leuk was, was dat in 2010 op een rustige donderdagmiddag, 2 mannen met bivakmutsen op, een gewapende overval pleegden. Een medewerkster van 16 jaar moest op haar 2^e werkdag de kassalade openmaken, dit had ze nog nooit gedaan. Waarop er een jongen van 20 jaar, die aan het uitbenen was (notabene met het mes in de hand) erbij gehaald werd. Hij kreeg een klap op zijn rug maar bleef heel rustig, en gaf het geld mee.

Gelukkig maar 1 lichtgewonde, maar wat er aan geestelijke schade was ontstaan is moeilijk te meten. Slachtofferhulp is er wel aan te pas gekomen.

In al die jaren waren zij lid van de Topslagersvereniging, vervolgens bij de keurslagers en het worstmakersgilde alwaar zij prijzen wonnen met hun bekroonde worsten, uitgereikt door bekende Nederlanders zoals: Hans Wiegel, Willeke van Ammelrooy, Gerry Kneteman ('De Kneet'), Astrid Joosten, André Kuipers, Peter Tiemofeef, Jack van Gelder.

Na 37 jaar draagt het Boekelose slagersechtpaar het stokje over aan Mark Wagelaar en Ilse Haan uit Enschede.

De Mark Wagelaar periode van 2016 tot 2021

Mark Wagelaar en Ilse Haan waren een beduidend jonger stel, dat net als Theo en Ineke van der Peet destijds, graag een eigen slagerij wilde beginnen.

Zij zetten de zaak voort.

In 2021 verhuisden zij met hun slagerij naar Beckumerstraat 18, tegenover de Coop supermarkt.

De slagerijvergunning van Van der Peet die op het pand Beckumerstraat 32 rustte konden zij meenemen.

Het aanzicht van de slagerij gedurende 5 jaar van het verblijf van Mark Wagelaar en Ilse Haan

Verbouwing pand Beckumerstraat 32: Van winkel naar woonhuis

Na het vertrek van Mark Wagelaar en Ilse Haan besluiten Theo en Ineke opnieuw te verbouwen. De slagerij werd in 2021 in eigen beheer verbouwd omdat de voorgevel moest voldoen aan de landelijke regels van de Dorpse Linten. Deze gelden voor de hele winkelstraat, maar ook voor nostalgische plaatsen zoals o.a. Delden, Ootmarsum en Zutphen.

De ingang van het nieuwe woonhuis op de begane grond werd links in het pand gesitueerd. De familie Van der Peet kreeg door verjaring een stuk grond van de gemeente dat zij al jaren in gebruik hadden als achtertuin.

Van winkel .....

naar woonhuis

Zij maakten van de voormalige slagerij hun woonhuis waarvan de verbouwing op 1 februari 2021 startte. Op de begane grond hoefde geen muur afgebroken te worden maar die werd wél totaal gestript.

De winkel werd totaal gestript

Bestaande ruimtes kregen hun nieuwe bestemming. De winkel werd woonkamer, de keuken werd slaapkamer, de worstmakerij werd keuken en de vriescel werd badkamer, waar het nu veel aangenamer is....

Met dit als resultaat

Op 29 september 1943 om ± 21.45 uur stortte er in Boekelo een vliegtuig brandend neer in het bos van het Hof te Boekelo, vlakbij aan de zoom met het weiland aan de driesprong Keizerweg, Kwinkelerweg en Molenveld.

Het was een Handley Page Halifax V, de DK 259 "L" for Love van het 434e squadron van de Royal Canadian Air Force, die was neergehaald door Hauptmann Prinz zur Lippe-Weissenfeld.

De vaste bemanning van Halifax DK 259 "L".

V.l.n.r.: Hayes (door een astma-aanval vervangen door Thomas Henry Scudder - RAFVR), Clarence York Hovey (RCAF), Richard (Dick) Ward Stuart (USAAF), Ivan Arthur Lewis Lockhart (RCAF), William (Bill) George Bellinger (RCAF), George Victor Hastings (RCAF, later vervangen door John Dodge) en Jackson Temple Clary (USAAF).

Van deze bemanning overleefde bemanningslid Scudder de crash niet omdat hij niet durfde te springen. Bellinger had een ernstige buikwond en miste de helft van zijn rechtersoet en kwam bij de familie Nijhuis terecht waar hij overleed.

Hovey en Lockhart kwamen bij de familie Van Heek terecht die zij niet in gevaar wilden brengen. Een dag later werden ze door de Duitsers afgehaald.

Clary werd via de ondergrondse weggebracht en zat twee maanden later weer in Engeland.

Stuart vond korte tijd onderdak bij de familie Boevink. Na overleg met de onderwijzers Schierbeek (Openbare Lagere School) en Oude Groen (RK Lagere School) over wat te doen, kwam het bericht dat de W.A. al op zoek was naar Stuart. Na, ter ere van dochter Minie Boevinks verjaardag, nog een kop koffie met gebak genuttigd te hebben, besloot Stuart om de familie Boevink niet in gevaar te brengen (op pilotenhulp stond immers de doodstraf) en hij vertrok lopend richting Usselo. Nadat hij de Duitse commandopost al voorbij was, werd hij alsnog gearresteerd. Toen Stuart vijftientig jaar later - in september 1968 - als beroepsmilitair het Afcant-feest op de vliegbasis Twenthe bezocht, realiseerde hij zich dat dit het vliegveld was van waaruit hij tijdens de 2e Wereldoorlog was vervoerd naar de krijgsgevangenenkampen. Hij ging op zoek naar en vond de familie Boevink in Boekelo. Daarna is er tot aan zijn overlijden in maart 2003 altijd contact gebleven en waren er regelmatig bezoeken over en weer in Boekelo en aanvankelijk in Wiesbaden-Duitsland en later in Palm Bay Florida-USA.

De bemanningsleden kwamen ook na de oorlog regelmatig bij elkaar ook al woonden ze verspreid over de USA en Canada: de vriendschap is altijd gebleven.

Tijdens de oorlogsjaren hebben aan de Beckumerstraat 32 ook Duitsers ingekwartierd gezeten. Zij sliepen boven op de voorste twee slaapkamers boven de slagerij.

Die inkwartiering stond Hanna helemaal niet aan en zij besloot de bedden op te maken met eigen geweven linnen dat niet eerder gebruikt was geweest. Het linnen was keihard en gaf geen enkele warmte zodat de Duitsers bibberend in bed lagen boven de slagerij.....

Overigens bleek dat één van deze Duitsers, Heinz Nickel, een hele goede was.

Hij waarschuwde voor komende razzia's in Enschede, wist waar de Oranjelintjes verborgen waren (in de bodem van een chinees bord dat boven de kachel in de woonkamer hing), maar heeft hun nooit verraden.

Ongeveer een jaar voor dat Stuart weer terugkwam naar Boekelo, gebeurde dat ook met Heinz Nickel.

Toen bleek dat hij na zijn vertrek uit Boekelo tijdens een gevecht een granaatscherf in zijn hoofd had gekregen, die niet verwijderd kon worden. Hij was dus 'Kriegsinvalide' en ging jaarlijks 'auf Kuhr'. Dat deed hij met andere Kriegsinvaliden en wel altijd op de verjaardag van Hitler (20 april) om dan te vieren dat ze hem overleefd hadden...

Hij en zijn vrouw Marie kwamen regelmatig op bezoek in Boekelo en het contact is gebleven.

Heinz Nickel en Herman Boevink in de zomer van 1967

December 2023, Theo van der Peet

(m.m.v. Jonneke Doze, kleindochter van slager Herman Boevink en Hanna Boevink-Nijhuis)